

Zpravodaj Vám přinášíme díky  
<http://www.point4me.com/cs>

## 75 LET OD SMRTI STAROSTY FRANTIŠKA PAVLA **point4me.cz** *tisk online snadno a rychle*

Neprávem opomíjená osobnost Kladna. Každý kladeňák zná náměstí starosty Pavla, místo, kde sídlí Magistrát, kde stojí kostel Nanebevzetí Panny Marie, divadlo Lampion, Komerční banka, Středočeský archiv a celá řada obchůdků. Víme však, kdo byl onen pán s pěstěným krouceným knírkem, po kterém je náměstí pojmenováno? Víme, kdo to byl FRANTIŠEK PAVEL?



Naše organizace se rozhodla připomenout osobnost Františka Pavla společně s kladenským sdružením Halda uspořádáním pietního aktu dne 11. června 2014 v 11:00 hodin před budovou Magistrátu města Kladna. Vzpomínku jsme naplánovali u příležitosti 75. výročí úmrtí Františka Pavla v brněnském Špilberku.

### Nejdůležitější body:

- **TEREZÍN**
- **LIDICE**
- **LEŽÁKY**

Marně jsme čekali, zda se někdo na Kladně rozhodne uspořádat pietní vzpomínku na tohoto muže, představitele města v letech 1938 - 1939. Nestalo se, a tak jsme oslovili paní Petru Líbovou ze sdružení Halda a společně jsme domluvili malou pietní vzpomínku. Setkání proběhlo symbolicky na náměstí, které nese jeho jméno, před budovou radnice. V krátkém příspěvku



připomněl osobu Františka Pavla pan Zdeněk Pospíšil. Předsedkyně OV ČSBS Kladno poděkovala sdružení Halda za spolupráci na této akci a vyjádřila přání, aby touto vzpomínkou byla započata tradice. Věříme, že v příštím roce se sejdeme opět u kladenského Magistrátu a snad i s potomky pana starosty si jej připomeneme.

### Uvnitř tohoto vydání:

|                                 |       |
|---------------------------------|-------|
| MIROSLAV ZEIMER                 | 2-3   |
| OSMÉHO NEBO DEVÁTÉHO?           | 4-5   |
| TEREZÍNSKÁ TRYZNA               | 6-7   |
| MAYRAU / STAROSTA PAVEL         | 8-9   |
| LIDICE / LEŽÁKY                 | 10-11 |
| JEDNÁNÍ NA ÚV / POZVÁNKA U JÁNA | 12-13 |
| SESTRA MERTLOVÁ                 | 14-15 |

## SETKÁNÍ S DCEROU MIROSLAVA ZEIMERA

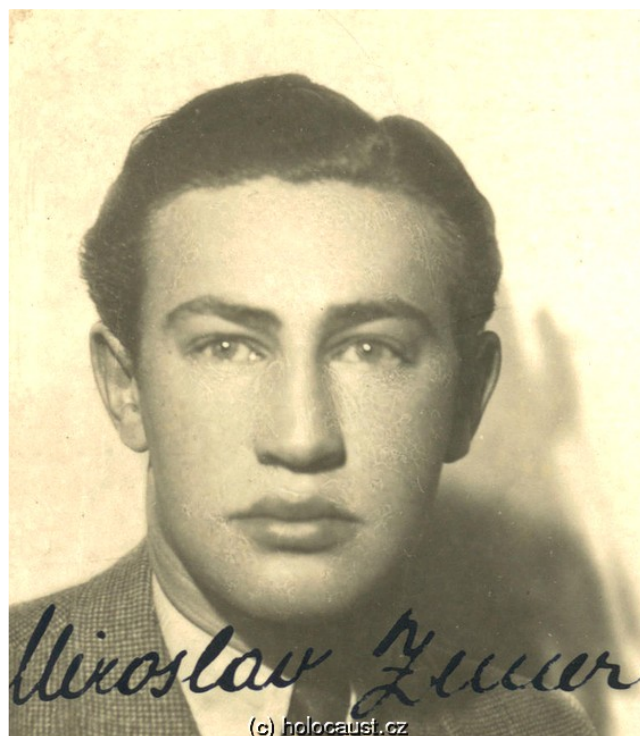
**Dřevěná posuvná stěna zatemnila prostor. Závora zaklapla. Lederer s Zeimerem přikryli tělo mrtvého druhá. Nikdo už nepromluvil. Smrt zevšedněla. Byla všude. Cestovala s nimi ve vagonu a každého měla na dosah. Jízda pokračovala. Lidé se střídali u okénka a hlásili stanice: Dresden... Rylowitz... Gleiwitz... K ránu převzal hlídku u zamřížované pozorovatelný Lederer. Přejížděli výhybky, vlak vjížděl do stanice. Tentokrát zaskřípaly brzdy tvrději. Lederer přečetl nahlas spoře osvětlený černobílý nápis na nádražní budově:**

**„AUSCHWITZ“. Pak se otočil k Zeimerovi a řekl: „Zdá se, že tady naše cesta končí...“**

**Útěk z tábora smrti,  
Erich KULKA.**

... našťěstí Auschwitz - Birkenau nebyla konečnou stanicí ani pro Vítězslava Lederera a ani pro Miroslava Zeimera. Oba byli přátelé v Pevnosti Terezín. Lederer byl jedním z třiceti terezínských vězňů, kteří z 10. na 11. června 1942 kopali v Lidicích hromadný hrob pro 173 zastřelených lidických mužů a které tam také pohřbili. Tímto činem se stali „nosieli tajemství“. Komisař pražského gestapa Rode v Lidicích prohlásil na adresu terezínských vězňů: „Alle diese sind Geheimnissträger und müssen bald im Osten verschwinden!“ - Tito všichni jsou nositeli tajemství a musí brzo zmizet na východě! Prvnímu transportu po událostech v Lidicích unikli jen náhodou. Oba byli členy hasičského sboru v Pevnosti Terezín. Tomu dalšímu 18. prosince 1943 se však nevyhnuli a jejich cíl byl **AUSCHWITZ!** Vítězslavu Ledererovi se podařilo, jako jednomu z mála, uniknout z tábora smrti. Miroslav Zeimer měl to štěstí, že přežil hrůzy Auschwitz - Birkenau do konce války.

Miroslav Zeimer se narodil 14. května 1920 v Libáni, okres Jičín jako druhý syn Robertu Zeimerovi a Anně, rozené Sternové. Prvorozeným synem Roberta a Anny byl Karel (nar. 12. prosince 1910). Když bylo Mirkovi šest let, tak jeho tatínek zemřel. V Praze se vyučil obchodním příručím u firmy Lébl. Přišla válka a rodina Zeimerů byla, jako tisíce ji-



ných, deportována pro svůj židovský původ do koncentračních táborů. Prvním byla Pevnost Terezín. Mirek byl do Terezína deportován 10. prosince 1941, v transportu čítajícím 1000 osob. Nikdy nezapomněl na balíky s jídlem, které mu do pevnosti posílal jeho nejlepší kamarád Vašek Hroník z Hostouně. Ten se vyučil stejně jako on - obchodním příručím (dodnes vzpomínám na vyprávění dědy Hroníka, jak ve 40. letech chodili nabízet látky po Praze, k tehdejší hvězdám stříbrného plátna. Zejména vzpomínal na velkou dámu - herečku Růženu Naskovou, která mu v paměti utkvěla nejvíce. pozn. aut.). Václav Hroník byl o čtvrt roku starší a jejich přátelství trvalo i přes Mirkovu

dlouhou emigraci až do 1992, kdy Mirek zemřel.

V prosinci 1943 obdržel Mirek v Terezíně předvolání dostavit se k transportu stejně jako dalších 2472 osob. K transportu, ve kterém byla nejen Mirkova rodina, ale také jeho kamarád z Terezína, poslední z „nosieli tajemství“ - Vítězslav Lederer. V Auschwitz - Birkenau byla před Mirkovými zraků zastřelena maminka Anna. Při pozdější selekci šly jeho dvě sestry s manželi a dětmi rovnou do plynu. Smrt zevšedněla. Byla všude...

Ve Vodičkově ulici v Praze sídlila firma Kraus - obchod s látkami a textilem. Majitel firmy pan Kraus, jeho manželka a dvě dcery byli židovského původu. A také je čekal

Foto vpravo nahoře:  
Miroslav Zeimer na přelomu  
30. a 40. let.

### MEZIGENERAČNÍ PŘÁTELSTVÍ POKRAČUJE

podobný osud – koncentrační tábory třetí říše. Starší dcera Krausových, Eva, se po válce stala manželkou Mirka. Eva byla transportována 21. října 1941 nejdříve do koncentračního tábora v Lodži, poté jí čekal koncentrační tábor Auschwitz - Birkenau a nakonec se dostala do Dolního Saska, kde se v Bergen – Belsen dožila konce války a osvobození. Eva musela firmu svého tatínka po válce vést sama. Tatínek zemřel několik týdnů před koncem války v Auschwitz poté, co mu byla aplikována, při Mengeleho pokusech, fenolová injekce do srdce.

V roce 1948 se Miroslavovi a Evě narodila dcera Zuzana. Karel, starší bratr Miroslava, zůstal po celou válku v Pevnosti Terezín. Několik měsíců před koncem války se mu podařilo z Terezína uniknout. Vydal se pěšky domů, do Dobrovíže. Tam na něho čekaly manželka a dcera Jana (nar. 1943).

V roce 1969 Miroslav Zeimer emigroval do tehdejšího západního Německa, kde již rok předtím emigrovala jeho dcera Zuzana. A právě s paní Zuzanou jsem se setkal poprvé v Lidicích 25. května 2014. Setkání to bylo příjemné a bezprostřední. Popovídali jsme si a

zavzpomínali na své blízké a společně jsme si prošli po pietním území původních Lidic. Byl to silný zážitek, jako vždy předtím.

V Lidicích Zuzanu doprovázela sestřenice Jana Coufalová – dcera Karla Zeimera a Vladimíra Říhová, která je pro změnu sestřenicí Jany. Jak už to chodí, osudy nás všech jsou nějak propojeny a tak pro čtenáře může být zajímavá i ta skutečnost, že teta Vladimíry Říhové vychovávala i jedno z lidických dětí - Jiřího Pitína. Pevně věřím, že nezůstane jen u tohoto jednoho setkání a již nyní se těším na další shledání.

*Text:  
P. Hroník,  
foto:  
holocaust.cz, P. Hroník,  
archiv Z. Bisicky*



*Foto nahoře:  
Zuzana Bisicky u pomníku věnovaném dětským obětem války v Lidicích.*

*Foto dole vlevo:  
Maminka Eva, při osvobození KT Bergen – Belsenu ve věku 20 let. Foto dole vpravo: Zuzana a Vladimíra Říhová u hromadného hrobu lidických mužů.*



## OSMÉHO NEBO DEVÁTÉHO?



Hodně lidí se ptá, kdy vlastně válka skončila. Proč jsme po léta slavili 9. květen jako Den osvobození Sovětskou armádou, proč i v dnešním Rusku trvají na tomto termínu, zatímco v západní části Evropy uznávají osmý den května. Ale ani tato data nejsou jediná. Toho dne 8. května 1945 Praha bojovala již čtvrtý den. Na jižním okraji Prahy bylo zle, moc zle. Fanatičtí zabijáci ze zbraní SS z rozlehlého benešovského cvičiště ničili vše, co bylo před nimi. Vypalovali celé bloky domů, hnali ženy s dětmi před tanky proti barikádám, mrtvoly postřílených Čechů tvořily hromady. Obráncům bylo velmi těžko. Vždyť kromě nadšení a několika

pušek na navršených barikádách útočnickům nic nestálo v cestě. Vlasovci pomohli, alespoň do 8. května, kdy začali ustupovat na jih. Doufali, že se zachrání ústupem k Američanům.

Československý rozhlas hlásí, že v Remeši ve Francii byla podepsána bezpodmínečná kapitulace. Československý rozhlas hlásí, že Američané projíždějí Berounem, že jsou již na Smíchově. Byla to pravda, ale byla to jen vyčleněná jednotka, která vezla do Velichovek text kapitulace maršálu Schörnerovi. Dodnes obdivuji tehdejší německou organizaci, že po celou cestu až do Velichovek na ně nikdo nevystřelil.

V Praze se dále bojovalo. Až se devátého května u nás na Pankráci vynořilo ze zatáčky nákladní auto se sovětskými vojáky. Lidé nadšeně mávali a běželi vstříc. První byl trofejní saurer, za ním již další a další známé vozy z amerických dodávek. Fotografuji. (Snímek, jak lidé běžící vstříc a mávají, jsem spolu s několika dalšími dal později na Okresní národní výbor v Nuslích.) To bylo devátého května. Toto datum bylo pak u nás, v NDR i v Sovětském svazu uznáváno jako Den osvobo-

zení. Dodnes jsou v Moskvě mamutí přehlídky 9. května. U nás jsme se později přiklonili k ostatním státům Evropy a začali jsme za konec války považovat datum podepsání kapitulace. Ale ani toho devátého tady boje neskončily. Zbytky armády se stahovaly na západ a na jih. Západ neznám tak dobře, ale dění na jih od Prahy si ještě pamatuji.

Bylo to tak. V Praze, tam, kde před válkou bývala Právnická fakulta Karlovy univerzity (a zase je) bylo velitelství zbraní SS. Velitelem byl generál Pückler (*Carl Friedrich Wilhelm Lothar Erdmann hrabě von Pückler-Burghauss* svobodný pán von Groditz, důstojník *Waffen-SS* během druhé světové války *SS-Gruppenführer und Generalleutnant der Waffen - SS* velitel posledních bojujících německých jednotek na území Československa. pozn.red.) Když byla situace pro Němce již naprosto neudržitelná, vyjela pancéřovaná kolona s velkým ozbrojeným doprovodem přes Modřany na jih a dál. Americké, avšak jen průzkumné, jednotky byly již v Příbrami i v Písku. Velké bojové síly zůstaly na dojednané demar-



### OSMÉHO NEBO DEVÁTÉHO?



kační čáře. Až jednou pojedete po silnici vedoucí z Prahy na Písek, nebo na Strakonice a vyjedete kolem uranových dolů na Bytízi nahoru, rozhlédněte se. Možná, že ještě opodál uvidíte po levé straně zbytky dřevěných křížů. Tam všude byly spousty německých vojáků všech zbraní. Všichni chtěli pryč, pryč na západ. Věděli proč, věděli, co dělali v Sovětech, věděli, co by je tram čekalo. Kolem nich byli slabě ozbrojení naši povstalci a několik desítek partyzánů.

Velitel jedné z jednotek SS vyhlásil, že by chtěl vyjednat. K jednání vyšlo z české strany 7 parlamentářů s bílým praporem. Když se přiblížili k místu navrženého setkání, spustili připravení SS-áci zničující palbu. Dlouhá léta tam stálo 7 bílých dřevěných křížů.

SS-generála Pücklera měli jako nejlépe organizovaná část krýt ústup armády na západ. Generál Pückler se svojí kolonou dojel až na začátek Čimelic. Tam stála předsunutá americká hlídka. Seržant udělal přes silnici čáru a prohlásil, že každého, kdo tuto čáru překročí, zastřelí. A před čarou opravdu stály tisíce ně-

meckých vojáků. Generál Pückler se ubytoval vpravo od silnice v domku číslo 99. Byl tam i jeden generál pěchoty. Američané jednání o kapitulaci oddalovali s tím, že zatím tam nejsou v odpovídajících hodnotách. Až jednou se od východu ozval rachot a v prachu se vřítily sovětské tanky. Američané se pak stáhli na dojednanou demarkační čáru. Bezpodmínečná kapitulace byla podepsána v noci z 11. na 12. května ve mlýně U Díků. Pokud byste jeli přes Čimelice, odbočte na začátku obce vlevo. Nedaleko, u malého potoka je mlýn „U Díků“. Na zdi je deska, že tady byla zdejší kapitulace podepsána. Generál Pückler zastřelil svoji sekretářku, její dcerku a sám rozkousnul „Kamaráda Smrt“, jak byla nazývána ampule s prudkým jedem. Generál pěchota se zastřelil také.

Němci, kteří byli v kotli mezi sovětskou a americkou armádou, nechtěli do sovětského zajetí. Od východu i severu celou skupinu obklíčilo sovětské vojsko. Dělostřelecké baterie v ohromné převaze si otevřenou řečí rozdělovaly cílové prostory. Nebyla naděje. Němci přece jen kapitulovali. Z děl byla

vytažena již nabitá munice. Bylo to 11. a v noci 12. května. Jeden z granátů byl vsazen do zdi slivického kostela. Později byl vybudován u Milína památník. Dnes vede nová silnice opodál. Tisíce aut jezdí oběma směry. Vzpomene si někdo ze spěchajících, co vše se tu dělo?

Po mnoha létech, když jsem byl na léčení v Třeboni, dal se se mnou do hovoru jeden Němec. „Já to u Vás znám, já sloužil v Benešově.“ Já se naježil: SS – Truppen Übungsplatz?“ „Ne, ne, já byl Wehrmacht a to ještě u koní. To byla tehdy veliká výhoda. Všechno utíkalo na západ. Silnice byly přeplněné. My na koních jsme jeli rovnou přes pole. Ale Američané brali do zajetí jenom důstojníky. Já musel do Ruska znovu budovat to poničené. Vrátil jsem se až za několik let.“ „A co kuň“, ptám se. „Toho jsem vyměnil za chleba.“

*Berte prosím uváděné údaje jako moji osobní vzpomínku. Oficiální i časové údaje byly později několikrát upravovány.*

Text a foto:  
Jaroslav Bárta

## PAMÁTNÍK TEREZÍN



národní kulturní památka

## TEREZÍNSKÁ TRYZNA 18. KVĚTNA 2014



Severočeské město Terezín se stalo synonymem utrpení, mučení a smrti tisíců a tisíců uvězněných. Po okupaci se začala psát nejtragičtější kapitola historie Terezína. Dne 10. června 1940 převzalo terezínskou Malou pevnost gestapo. Byla zřízena věznice a z té se stal později koncentrační tábor, Již 11. června 1940 byly do Malé pevnosti dopraveni první vězňové, kteří začali pracovat na výstavbě věznice. Původní záměr gestapa byl, aby se odlehčilo nejen

pražským věznicím, ale i žalářům gestapa v Kladně, Pardubicích, Plzni, Kolíně, Klatovech a jinde. V Terezíně byli vězněni také příslušníci jiných národností, Rusové, Poláci, Rakušané, Belgičané, Italové, Maďaři, Holanďané, Turci, Rumuni a další národnosti. Dne 10. října 1941 R. Heydrich svolal na Pražský hrad tajnou radu. Bylo rozhodnuto, že v Terezíně bude zřízeno ghetto. 24. 11. 1941 přijel do Terezína pracovní oddíl židovských vězňů, aby zahájil

práce na budování ghetta.

Koncem roku 1941 přijížděly další transporty židovských vězňů. Terezín, nazývaný také předpeklí, se stal přestupní stanicí, cílem byla fyzická likvida-

ce v jiných koncentračních táborech.

Plocha, na níž se dnes nachází Národní hřbitov v Terezíně, byla do léta 1945 polem. Po skončení 2. světové války bylo toto místo vybráno k důstojnému uložení ostatků osob zemřelých nejen v Malé pevnosti, ale i v nedalekém ghettu pro Židy a v koncentračním táboře v Litoměřicích. Plocha se zaplnila hroby zejména v letech 1945 až 1946, ale i o mnoho let později sem byly ukládány ostatky zemřelých z těchto perzekučních zařízení. Na Národním hřbitově se nachází 2 386 jednotlivých hrobů a několik pylonů, pod nimiž jsou pochovány další tisíce mužů, žen i dětí, kteří zde našli smrt. Celkem je zde pohřbeno na deset tisíc osob. Třetí květnovou neděli od roku 1947 se zde koná tryzna.

Letošní tryznu zahájil Jaroslav Vodička, předseda ÚV ČSBS. Hlavní projev přednesl Bohuslav Sobotka, předseda vlády ČR. Vyzval přítomné, aby si prohlédli dopisy a letáky z ghetta a přečetl znění dopisu patnáctiletého chlapce Hanuše, který v roce 1944 zahynul v Osvětimi. Připomněl, že Terezínem prošlo 155 000 lidí, 118 000 válku nepřežilo. Následovala křesťanská modlitba v podání preláta Jiřího Hladíka, probošta litoměřické kapituly. Karol Sidon, vrchní pražský a zemský rabín pronesl židovskou modlit-



### TEREZÍNSKÁ TRYZNA 18. KVĚTNA 2014

bu. Tradičně zazněl sbor z třetího dějství opery Nabucco od G. Verdiho. Tryznu ukončil Jiří Janoušek, náměstek ředitele Památníku Terezín.

Členové ČsOL Kladno, ZO ČSBS Kladno a ZO ČSBS Lidice společně s baráčníky ze XVII. župy Prokopa Holého, tak jako každoročně, přijeli do Terezína položit věnec a uctít památku umučených vězňů. Přestože bylo velmi deštivé počasí, přijelo nás 43, plný autobus. V Terezíně jsme se potkávali s dalšími členy ČsOL a ČSBS z celé republiky. Pozdravili jsme se s válečným veteránem Bedřichem Opočenským a poblahopřáli mu k jeho 90. narozeninám. Setkali jsme se s Martou Kotovou, která nás provázela v Osvětimi a vyprávěla jí, že letos 8. března jsme ji pozorovali na koncertě pro 3 792 terezínských hvězd v Rudolfinu, jak si pobrukuje při ukázkě z dětské opery Brundibár od Hanse Krásky (složil ji v roce 1938, je to příběh dvou sourozenců, kterým hodná zvířátka pomohou k vítězství nad zlým flašinetá-

řem).

Opera měla velký úspěch, v Terezíně se odehrálo asi 55 repríz. Úryvek z této opery se objevil také v propagandistickém filmu Vůdce daroval Židům město, natočeným v roce 1944 pro komisi Mezinárodního červeného kříže. Krátce po jeho dokončení byl Hans Krása zařazen do transportu. 8. října 1944 jeho život skončil, neprošel selekcí a byl poslán do plynové komory v Osvětimi. Zajímavé a dojemné bylo setkání s paní Blum, která přijela i se svojí rodinou do Terezína z Francie, přestože je upoutána na invalidní vozík. V Terezíně byla vězněna i se svojí sestrou, měla štěstí válku přežila. Její sestra již takové štěstí neměla, zemřela na tyfus. Při této příležitosti jsem si vzpomněla na svoji tetu, septimánku Sylvu Rajtřovou, která byla společně s ostatními studenty roudnického gymnázia zatčena a vězněna v Terezíně, asi po třech měsících propuštěna, ale protože poslala balíček a moták jedné židovské dívky s textem, že i pro ni bude

svítit sluníčko, byla znovu zatčena a s transportem odvezena do Osvětimi. Z krásné a talentované studentky se stala vězeňkyně s číslem a z čísla dne 1. března 1943 hromádkou popela. Letos 1. dubna jsme si připomínali její nedožitě 90. narozeniny. Její starší sestra Danuše Koukalová, byla poslední, kdo se s ní před transportem do Osvětimi mohl rozloučit. Bylo to v Kralupech na nádraží, zásluhou statečnosti jednoho českého četníka. Byla jsem požádána redaktorkou TV Barandov, abych poskytla rozhovor do hlavních zpráv. O vzpomínku na tetu Sylvu jsem byla požádána i redaktorkou Českého rozhlasu. Potěšilo mne, že památka nevinné mladé dívky nebude zapomenuta, protože ten den mi bylo obzvlášť smutno. Večer před terezínskou tryznou jsem se dozvěděla, že zemřela moje milovaná tetu Danuše Koukalová.

E. Armeanová

PAMÁTNÍK TEREZÍN



národní kulturní památka



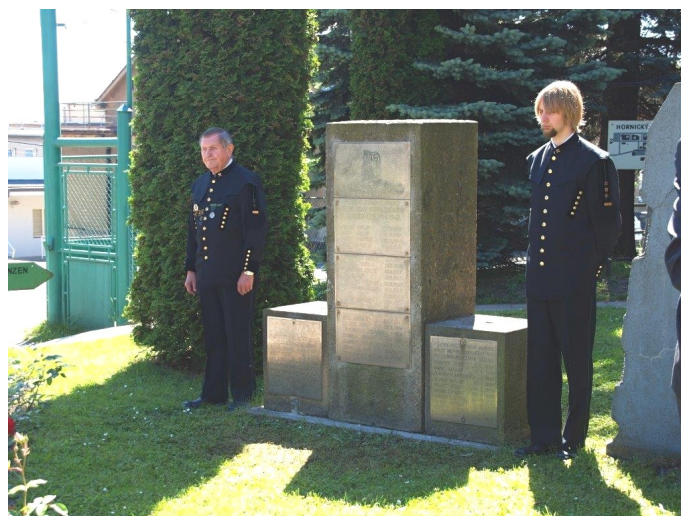
## MAYRAU - POMNÍK LIDICKÝCH MŮŽŮ

Na Mayrovce, jako každý rok, se uskutečnila pietní vzpomínka na horníky z Lidic, kteří byli zastřeleni v roce 1942. Za obec Lidice se pietní-

ho aktu zúčastnili přezí-  
vší lidická žena a děti,  
Milada Cáblová, Pavel  
Horešovský, předseda  
ZO Lidice, Maruška Šu-  
píková a Věra Čepelo-  
vá. Za OV ČSBS Kladno  
položila k pomníku vě-  
nec ses. Předsedkyně G.

Havlůjová a ses. jedna-  
telka I. Knotková.. Mezi  
přítomnými byli i primá-  
tor města Kladna, zá-  
stupci Sokola a zástupci  
Sládečkova vlastivěd-  
ného muzea.

-ph-



**ZO ČSBS Kladno DĚKUJE SPONZORŮM  
ZA JEJICH FINANČNÍ PODPORU  
PŘISPĚLI NÁM:  
Jan KUBĚNKA - částkou 5000,- Kč  
Zdeněk MALČÁNEK - částkou 500,- Kč  
DĚKUJEME**

## 75. VÝROČÍ OD SMRTI FRANTIŠKA PAVLA



Náměstek primátora Ing. Miroslav Bernášek - vlevo



Foto nahoře: studenti Gymnázia Kladno.



Foto vlevo: Pietní akt před radnicí.

Foto dole: Zrekonstruované historické prostory zasedací místnosti na radnici, kam jsme byli pozváni od pana náměstka primátora



Br. Jaroslav Bárta, jednatel ZO ČSBS Kladno



## LIDICE 14. ČERVNA 2014



uklidnění situace, kdy někteří brojí proti výsostnému prosazování římskokatolické církve na pietním území v Lidicích bylo jistě prozíravé, že tuto modlitbu pronesl předseda Eku-  
menické rady církví Ing. Daniel Fajfr. Po skončení pietní vzpo-  
mínky jsme pořídili společné foto lidic-  
kých dětí včetně lidické



V sobotu 14. června 2014 se konala již po 72. - Lidická tryzna. V letošním roce předchá-  
zela tryzně v Lidicích jiná událost. Kousek od hromadného hrobu lidic-  
kých mužů se již v 9 ho-  
din konala na základech chrámu sv. Martina mše svatá, kterou celebroidal Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský. Celebroidání mše bylo spo-  
jeno s instalací menzy na základech kostela s vy-  
obrazením obrazu „Panny Marie Lidické“, kterou vytvořil kladenský malíř Zdirad Čech. Poté následovalo klade-  
ní věnců k hromadnému hrobu lidických mužů, kde, tak jako každoroč-  
ně, jsme položili věnec jménem OV ČSBS kladno, ČsOL Kladno i jmé-

nem Čestné stráže AČR. Velice nás potěšila přítomnost naší milé členky ses. Věry Lomičkové, která se spolu s námi přišla poklonit k hromadnému hrobu. Se svými projevy vystoupili předseda Senátu Milan Štěch a předseda ÚV ČSBS Jaroslav Vodička. Následovala společná modlitba Otče náš a pro

kých dětí včetně lidické ženy, ses. Milady Cábové. Jménem svým i jménem kladenské organizace ČSBS bych rád poděkoval všem lidickým dětem i ženám za jejich práci, kterou vyvíjejí při besedách se studenty a přeji všem pevné zdraví!

Text a foto: P. Hroník



Foto : Lukáš Smola



Foto : Lukáš Smola

## LEŽÁKY 22. ČERVNA 2014 OBRAZEM



## Z JEDNÁNÍ NA ÚV V PRAZE...

Bratr Bárta se na požádání předsedkyně OV Kladno zúčastnil, z důvodu jejího pobytu v zahraničí, zasedání ÚV ČSBS v Praze dne 27. května 2014. Přinášíme i Vám, milí členové, nejzajímavější a nejaktuálnější informace, které byly na zasedání projednávány. Následující text je kompilací zápisu ze zasedání, napsaném br. Bártou a okomentovaném ses. Havlůjovou.

Na zasedání ÚV se dostavil ministr kultury Daniel Herman, na pozvání bratra Vodičky, k podání vysvětlení zejména svého členství ve sdružení Ackermann - Gemeinde. Pan Herman uvedl, že pochází z německy mluvící židovské

rodiny z Českých Budějovic a jeho předkové zahynuli za války v koncentračních táborech. V roce 1989 byl vysvěcen na kněze a působil jako tajemník kardinála Vlka, následně ho papež uvolnil z církevních povinností, aby se mohl věnovat světské činnosti. Pan Herman vysvětloval, proč je členem společnosti Ackermann - Gemeinde. Uvedl, že organizace vznikla v roce 1946 sloučením několika tehdejších převážně katolických spolků ze Sudet, tedy z českého pohraničí. Název je používán podle středověké básně „Oráč z Čech“ od Jana ze Žatce z roku 1400 (oráč je německy Ackermann). Orga-

nizace poskytuje finanční pomoc při obnově kostelů, pomníků a hřbitovů souvisejících s dřívějším německým osídlením. D. Herman zdůraznil absenci rasistických tendencí i stanovisko, že kdo v Německu pochybuje o nacistických zločinech, je za tyto názory potrestaný. Rovněž uvedl, že tato organizace nespolupracuje s radikálními organizacemi. Po odchodu ministra Hermana bylo v jednom příspěvku řečeno, že ministr odcházel se vztyčenou hlavou, ač se měl cítit jako „pes po výprasku“.

Většina z nás se jistě přidá k názoru bratra Bárty, že pro předsednictvo ÚV bylo jednodušší vypracovat

v poklidu protestní dopis – za nímž jsme potažmo byli hrdě podepsaní všichni z nás - než vystoupit v přímé debatě. Na zasedání OV ČSBS Kladno dne 16. 6. 2014 bylo doporučeno našim členům, kteří se v problematice orientují, aby napsali svůj názor, článek a odeslali do Národního osvobození. Není možné, abychom my, bojovníci, byli ochotni přijmout vyjádření Daniela Hermana, když víme, že právě sdružení Ackermann - Gemeinde je jedním ze třech pilířů Sudetoněmeckého Landschmanschaftu.

Gabriela Havlůjová

## STANOVISKO PŘEDSEDY ZO ČSBS Kladno

Bojujeme za svobodu? Bojujeme za nedotknutelnost tzv. Dekretů prezidenta Beneše? Bojujeme za demokracii? Nebo jsme bojovníky, jen jak se nám to hodí? Posledních pár dnů si kladu tyto otázky a poněkud se ztrácím v našem poslání, v ideách našeho Svazu. V březnu jsem byl do jisté míry hrdý na předsedu ÚV, který v dopise adresovaném premiérovi vlády ČR upozornil na další nebezpečí prorůstání Sudetoněmeckého Landschmanschaftu do českých vládních struktur. Předseda ÚV v dopise upozornil na ministra kultury Mgr. Hermana, dlouholetého člena vedení Sdru-

žení Ackermann-Gemeinde (SAG) a nyní předsedu tohoto sdružení. Upozornil také na bývalého předsedu sdružení Jaromíra Talíře, který zastává funkci místopředsedy sdružení a v současnosti působí na ministerstvu kultury. Ministr Herman 27. května t.r. přijal pozvání a zúčastnil se jednání ÚV ČSBS. Po přečtení tiskové zprávy uveřejněné na internetu a v NO se nestačím divit. Z tiskové zprávy se dovím o stanovisku Mgr. Hermana k sdružení jehož je předsedou toto: „SAG je starší než Sudetoněmecký Landschmanschaft, s nímž je někdy SAG spojován. Od svého vzniku se SAG

distancoval od revanšistických tendencí. Jeho hlavním smyslem je dialog.“ A já si kladu otázku, bratři a sestry - bojovníci. Necháme se ovlivnit jedním vystoupením? Necháme se přesvědčit, že Sdružení Ackermann-Gemeinde je společenstvím s křesťanskými hodnotami? Kde je náš boj za svobodu? Vždyť Sdružení Ackermann-Gemeinde je jedním ze třech sdružení, z nichž se sestává Sudetoněmecký Landschmanschaft! Ackermann-Gemeinde, Witikobund, Seliger-Gemeinde, to jsou tři největší sdružení celého Sudetoněmeckého Landschmanschaftu! Vždyť „20 bodů“, které tato or-

ganizace přijala v roce 1961, je stále v platnosti a v některých částech jsou totožné s Henleinovým „Karlovarským programem“! Pokud jsou takové požadavky na jedné straně, pak zde není žádný prostor pro dialog. Když zemřela naše předsedkyně ÚV Anděla Dvořáková, tak na mnoha akcích hovořil současný předseda ÚV o tom, jak nám bude Andělka chybět, a že nikdo nemůže být jako ona. Já však říkám, předsedo, je více než žádoucí, aby jsi byl jako ona!

Petr Hroník

## 70. VÝROČÍ TRAGÉDIE U SV. JÁNA 1944 - 2014

**Český svaz bojovníků za svobodu  
Okresní výbor Kladno  
a**

**10. Základní škola Kladno, Cyrila Boudy 1188**

**Vás zvou na**

# **VZPOMÍNKOVOU AKCI 70. VÝROČÍ OD NÁLETU U SV. JÁNA**



**pod záštitou senátora Mgr. Jiřího Dienstbiera**  
ministra pro lidská práva, rovné příležitosti a legislativu

**Kdy?** 12. 9. 2014, 11:00 hodin

**Kde?** Kladno - Dubí, u Sv. Jána

**S kým?** Čestná stráž AČR, PV Praha



ZÁKLADNÍ ŠKOLA Kladno,  
C. BOUDY 1188

info: [havlujova.gabriela@seznam.cz](mailto:havlujova.gabriela@seznam.cz)  
602 668 482



## 90-TI LETÁ "VORONĚŽKA" NAŠÍ ČLENKOU!



*Foto:  
Rodina Mertlova v roce  
1960, rodinný archiv ses.  
Mertlové*

Sestra Marie Mertlová se narodila dne 10. dubna 1924 ve Voroněži, v Rusku. Členkou ČSBS je již více než padesát let! Jak se ale dostala Marie až do Kladna? A proč zde žije dodnes?

Důvod je prozaický – láska. Během oslav jejích 90. narozenin jsme společně s Petrem Hroníkem a Irenou Knotkovou vzpomínali s její rodinou na život v Rusku, ale i nový život po roce 1960 na Kladně. Osudové se Marii stalo setkání s Václavem Mertlem (\*1917 - †1991),

jehož otec působil v období 1920-1922 jako starosta v obci Doksy. V roce 1925 se však rozhodl s manželkou a třemi dětmi odcestovat do Ruska, kde chtěl pomáhat, budovat a žít. Bohužel, zemřel již ve 37 letech a jeho manželka zůstala pouze s dětmi, bez prostředků a nakonec byla odsunuta až na Sibiř – vzhledem k tomu, že byla cizinka = tudíž považována za nespolehlivou. Přesto rodina zvládla těžký život a pan Mertl se vyučil jako soustružník. S přáteli čas od času také navštěvoval místní restauraci, kde obsluhovala právě Marie... Jejich počáteční sympatie však záhy pře-

rušila druhá světová válka. Marie byla totálně nasazena na práci v Sankt Lambrecht v Rakousku, její přítel byl odveden do Sovětské armády. Po zranění při postupu fronty byl přesunut až do střední Asie, kde pracoval ve vojenském závodě. Během války poslal Marii dopis, ale ten již skončil pouze v rukou jejího otce - sama si jej přečetla až v roce 1945 po svém návratu z Rakouska. Odpověděla mu tedy po dlouhé době na lístek z války: „Vrátila jsem se živá a zdravá, jestli chceš, tak piš.“ On odepsal: „Pánbůh dá, že se setkáme.“ V roce 1947 Marie a Václav uzavřeli sňatek. V Rusku

### SESTRA MARIE MERTLOVÁ

se mladému páru narodily tři děti – dvě dcery a syn. Vzhledem k občasným návštěvám Československa matkou pana Mertla rodina zůstávala v kontaktu s českými příbuznými a v roce 1960 se Mertlovi rozhodli zkusit změnit svůj osud. Jak uvádí dcera sestry Mertlové, Taťána: „Vše prodali, sbalili dva kufry, tři děti a cestovali do Československa - tři dny, 5000km.“ Díky ochotě kladenského strýce získala rodina byt v Kladně - Rozdělově a následně získali i práci – v kladenské Poldi. Děti se brzy vyrovnaly se změnou prostředí, i odlišným jazykem a nyní zde žijí se svými rodinami. Sestra Mertlová vzpomínala rovněž na dřívější zasedání ČSBS v Kladně, na dobu, kdy kladenská organizace byla rozdělena



do několika základních organizací – například Rozdělov, Švermov, Kročehlavy a další.

Přejeme sestře Marii

ještě jednou zejména pevné zdraví a neustálý elán do života.

G. Havlůjová

### PRÁZDNINY PŘED NÁMI...

Milé sestry a bratři, jste téměř na konci šestého čísla ročníku 2014. Tak jako v loňském roce, je toto červené číslo opět posledním před prázdninami. Nyní si od nás odpočinete celé dva měsíce! Další číslo vyjde až v září. Za posledních šest měsíců jsme se zúčastnili velkého počtu akcí. Jejich výčet si připomeneme opět na Výroční členské schůzi.

Rád bych poděkoval všem přispěvatelům Zpravodaje, jmenovitě pak ses. Havlůjové, br. Bártovi, br. Ševčíkovi, ses. Armeanové a br. Pítrovi.

Přeji Vám všem krásné léto. Načerpejte doma, na chalupě, u vody či někde v zahraničí hodně sil a v září opět na shledanou!

P. Hroník

Adresa  
Nám. 17. listopadu 2840  
272 01 Kladno  
Telefon: 720237044  
E-mail: [ovcsbs.kladno@gmail.com](mailto:ovcsbs.kladno@gmail.com)

### Blahopřejeme našim jubilatům:

#### ČERVENEC

Br. Jaroslav BÁRTA (87)  
S. Miroslava BOUMOVÁ (49)  
Br. Antonín ČADEK (89)  
S. Zdeňka KROUŽILOVÁ (68)  
Br. František KYNCL (85)  
S. Vladisl. LEDVINKOVÁ (80)  
Br. Zdeněk MALČÁNEK (84)  
S. Jiřina PLCHOVÁ (81)  
S. Karolína SLUKOVÁ (25)  
Br. David STUHLÝ (31)  
Br. Tomáš ŠEVČÍK (29)  
Br. Josef ŠNAJDR (34)

ZO SLANÝ  
S. Matylda KLAPALOVÁ (92)

#### SRPEN

Br. Vladimír CARVAN (68)  
S. G. HAVLŮJOVÁ (29)  
S. Irena KNOTKOVÁ (78)  
S. Zdeňka KOČKOVÁ (91)  
S. Blanka LORBEROVÁ (72)  
Br. Ančo MARINOV (62)  
S. Irena NOSKOVÁ (78)  
Br. Stanislav PÍTR (48)  
Br. Mikuláš ŠANDOR (50)

#### ZÁŘÍ

S. Helena BEČKOVÁ (66)  
S. Alena HOUDOVÁ (37)  
S. Hana NĚMCOVÁ (79)  
S. Světlana ŠOBROVÁ (66)

ZO SLANÝ  
Br. Marino CAVICCHIOLI (87)

#### Opustili nás

Br. Vladimír ČERNÝ  
Br. Věroslav KOČKA

### Naše webové prezentace

#### ZPRAVODAJ

<http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno>

#### BLOG

<http://ovcsbskladno.blogspot.com/>

#### FACEBOOK

<https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno>

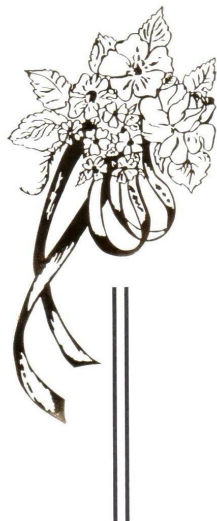
#### WEBOVÉ STRÁNKY

<https://sites.google.com/site/csbskladno/>



## POSLEDNÍ SBOHEM VĚROSLAVU KOČKOVÍ

*Až umřu, nic na tomto světě se nestane a nezmění, jen srdcí několik se zachvěje v rose jak k ránu květiny...*



V pátek 20. června 2014 mě zasáhla smutná zpráva. Naprosto nepřipraven a nechápajíc, přijal jsem telefonní hovor od br. Antonína Čadka, který mě informoval, že nás navždy opustil náš milý bratr Věroslav KOČKA.

Každý odhod našich nejstarších členů mě zabolí, o to více, když nás opustí člen, s nímž jsem si za krátkou dobu mého působení v ČSBS tak dobře rozuměl. Jedním takovým byl i Věroslav Kočka, který mě při každém společném setkání

napomínal, abych mu nevykal, protože bratři si přece tykají. Moc mě mrzí, že se nemohu ze služebních důvodů rozloučit s Věroslavem osobně, ale pro mě je jedním z těch, na které se nezapomíná.

*S oblibou jsi říkal, že kočka má devět životů, svých devět životů jsi uzavřel svými devíti křížky. Tak tedy poslední sbohem, Věroslave!*

P. Hroník